

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl soudcem Mgr. Kamilem Tojnerem ve věci

žalobce: I. Z.,
nar. ,
státní příslušnost: Ruská federace,
bytem ,

proti
žalovanému: Policie České republiky, Krajské ředitelství policie hl. m. Prahy,
Odbor cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort,
sídlem Kaplanova 2055/4, Praha 4,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného 18. 6. 2024, č. j. KRPA-197940-12/ČJ-2024-000022-ZZC,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se podanou žalobou domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo rozhodnuto o tom, že se žalobce zajišťuje podle § 124b odst. 1 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) za účelem vycestování, doba zajištění byla stanovena na 30 dnů od omezení osobní svobody.
2. Žalobce namítl nezákonnost a nepřezkoumatelnost rozhodnutí, žalovaný podle něj nevyšel z dostatečně zjištěného stavu věci a rozhodnutí pouze obecně odůvodnil. Rozhodnutí dále dle žalobce nebylo dostatečně individualizováno. Z dřívější neochoty žalobce vycestovat

Shodu s prvopisem potvrzuje: Z. F.

dovodil žalovaný žalobcovu neúctu k právnímu řádu, což dle žalobce nelze mít za rozumné. Dále namítl nedostatečné a nepřezkoumatelné zdůvodnění délky zajištění. Žalobce poukázal na to, že žalovaný je vždy povinen zjišťovat možnost užití mírnějších opatření namísto zajištění. Poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 6. 2017, č. j. 1 Azs 349/2016 – 48 a skutečnost, že zajištění představuje prostředek ultima ratio. Obava z toho, že žalobce nevycestuje, nemůže dle žalobce být jediným důvodem pro jeho zajištění. Co se týče možnosti uložení zvláštních opatření, spatřuje žalobce pochybení žalovaného, pokud jde o možnost uložení opatření dle § 123b písm. a) zákona o pobytu cizinců. K tomu poukázal na argumentaci žalovaného, že toto opatření uložit nelze, neboť rozhodnutí o zajištění je prvním úkonem v řízení a žalovaný nemá možnost žalobcem sdělené skutečnosti ověřovat. Skutečnost, že je vydání rozhodnutí je prvním úkonem v řízení, však dle žalobce nelze takto chápat, žalovaný má povinnost posoudit přiměřenost zajištění. Žalovaný také dle žalobce nepodloženě domýšlí, že se žalobce nebude zdržovat na uvedené adrese a bude se skrývat. Žalobce má za to, že jeho dosavadní jednání je důkazem opaku, neboť se sám ke správnímu orgánu dostavil. Žalovaný dle žalobce zdůvodnil velmi obecně, proč nebylo možné žalobci uložit opatření dle písm. c) a d) daného ustanovení. Pokud žalovaný uvádí, že se neztotožňuje s tím, že by žalobce neplnil povinnost dle písm. d) ustanovení, jedná se o jeho subjektivní přesvědčení. Žalobce konečně namítl nedostatečné odůvodnění délky zajištění, k tomu poukázal na rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 24. 2. 2023 č. j. 42 A 1/2023 – 13. Dle žalobce nelze připustit paušalizované rozhodování, žalovaný neprokázal, že by v případě uložení povinnosti v rozhodnutí o správním vyhoštění tuto nerespektoval. Důvodem jeho zajištění dle napadeného rozhodnutí je pouze neoprávněný pobyt, kdy žalobce poukázal na to, že zde nepáchal žádnou protiprávní činnost. Žalobce dále uvedl, že se domnívá, že došlo k porušení § 2 odst. 2 a 4, § 3, § 50 odst. 3 a § 68 odst. 3 správního řádu a dále čl. 8 Listiny základních práv a svobod a čl. 5 Evropské úmluvy o lidských právech. Žalobce zároveň požádal o přiznání odkladného účinku žaloby.

3. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby. Je přesvědčen, že jasně a konkrétně uvedl skutečnosti, které jej vedly k vydání napadeného rozhodnutí. Má za to, že k důvodům, proč nebylo v případě žalobce přistoupeno k možnosti užití mírnějších opatření, se podrobně vyjádřil na straně 4 až 6 rozhodnutí. Po zhodnocení dosavadního chování žalobce a s ohledem na jeho pobytovou historii dospěl žalovaný k závěru, že zde je důvodná obava, že výkon rozhodnutí bude zmařen, proto nebyl nucen na místo zajištění žalobce uložit mírnější prostředky ve formě zvláštních opatření. K délce zajištění žalovaný uvedl, že jednotlivé úkony nutné k realizaci správního vyhoštění jsou podrobně uvedeny na straně 6 rozhodnutí. K namítanému paušalizovanému rozhodnutí žalovaný sdělil, že vycházel ze své rozhodovací praxe. Přestože je každý případ cizince zcela individuální, vždy lze mezi těmito případy najít mnoho společných znaků, které vedou k běžné praxi rozhodování ve věci za určitých podmínek obdobným či stejným způsobem. Tomu bylo tak i v případě žalobce, který pobýval na území České republiky nelegálně v rozporu s platnými právními předpisy a nerespektoval jemu vydané rozhodnutí o povinnosti opustit území. V závěru uvedený výčet jednotlivých porušení nejrůznějších ustanovení právních předpisů nelze dle žalovaného považovat za konkrétní žalobní body. Závěrem žalovaný uvedl, že dne 11. 7. 2024 byl žalobce propuštěn ze ZZC Bálková dle ustanovení § 127 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, jelikož odpadly důvody jeho zajištění (vedeno pod č. j. KRPA-197940-29/ČJ-2024-000022).
4. Ze správního spisu soud zjistil tyto pro řízení podstatné informace.

Shodu s prvopisem potvrzuje: Z. F.

5. Dle úředního záznamu ze dne 17. 6. 2024 se žalobce tento den dostavil na Policii ČR, kde předložil platný ruský cestovní doklad a uvedl, že na území nemá žádný platný pobyt. Lustracemi bylo zjištěno, že se žalobcem bylo vedeno řízení pod č. j. CPR-12612/ČJ-2024-930310-V244 a žalobci byla stanovena 30denní lhůta k vycestování. Kontrolou cestovního dokladu bylo zjištěno, že v něm má žalobce vylepen výjezdní příkaz platný do 16. 6. 2024.
6. Součástí správního spisu je dále rozhodnutí Policie ČR, Ředitelství služby cizinecké police, dále též „ŘSCP“, ze dne 17. 5. 2024, č. j. CPR-12612-3/ČJ-2024-930310-V244, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí o povinnosti opustit území dle § 50a odst. 2 písm. c) zákona o pobytu cizinců, které bylo potvrzeno a kterým byla žalobci mj. stanovena lhůta k vycestování v délce 30 dní od právní moci rozhodnutí.
7. Při podání vysvětlení žalobce sdělil, že do schengenského prostoru naposledy vstoupil přibližně před pěti lety, od té doby zde je nepřetržitě kromě dovolené v roce 2018. Je zde za účelem podnikání, podniká v reklamě. V ČR by chtěl žít dalších 10 let, čeká na rozhodnutí ohledně trvalého pobytu, má podanou žádost. Jako důvod, proč nevycestoval, sdělil, že mu rodiče před dvěma měsíci řekli, že mu přišel povolávací rozkaz do armády. Nevěděl, že je třeba prodloužit dlouhodobý pobyt, když žádá o trvalý. Na policii se dostavil dne 17. 6. 2024, byl to první den, kdy zde byl nelegálně. Žádá o trvalý pobyt, nechce nic porušovat, myslel, že pobyt již dostane. Je si vědom toho, že zde v současné době je bez pobytového oprávnění. Bydlí na adrese X, bydlí tam již 8 let, má označenou schránku, bydlí sám. Je svobodný a bezdětný. Vlastní zde třetinu společnosti Mailand CZ, s. r. o., která se zabývá pronájmy bytů. Fyzicky ve společnosti žalobce nepracuje, je pouze spolumajitel. V Rusku asi vlastní podíl na bytě, kde bydlí jeho rodiče. V ČR tedy podniká. Má sjednáno zdravotní pojištění. Finanční prostředky na pobyt má, na vycestování však nikoli. Je finančně soběstačný. Nemá zde žádné rodinné vazby, mohl by bydlet u rodičů v Rusku. Pro žádnou osobu by jeho vycestování z ČR nebylo zásahem do soukromého či rodinného života. Nepáchal zde žádnou trestnou činnost. Po návratu do Ruska by měl kde bydlet a odjel by, ale poslali by jej do války. Ve vycestování z ČR mu nic nebrání, ale odjet nechce, jelikož by musel do války. Byl by ohrožen na životě, není voják. O azyl nikdy nežádal. K možnosti uložení zvláštních opatření sdělil, že bydlí na výše zmíněné adrese, kde je kontaktní. Nemá žádné finanční prostředky na složení finanční záruky, respektive by mohl složit asi 5 000 Kč. Nenachází se zde ani žádná osoba, která by mohla prostředky složit za něj.
8. Napadeným rozhodnutím bylo rozhodnuto o zajištění žalobce podle § 124b odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců, a to na 30 dní od omezení osobní svobody.
9. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán [(§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále též „s. ř. s.“)], při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).
10. Podle § 124b odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců *nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření za účelem vycestování, policie může zajistit na dobu nezbytně nutnou neoprávněně pobývajícího cizince staršího 15 let za účelem jeho vycestování, jestliže uplynula lhůta k dobrovolnému opuštění území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace uvedená v záznamu podle nařízení Evropského parlamentu a*

Shodu s prvopisem potvrzuje: Z. F.

Rady (EU) 2018/1860 ze dne 28. listopadu 2018 o využívání Schengenského informačního systému při navracení neoprávněně pobývajících státních příslušníků třetích zemí.

11. Námitku nezákonnosti a nepřezkoumatelnosti rozhodnutí soud jako důvodnou neposoudil. Soud neshledal ani namítanou nedostatečnou individualizaci odůvodnění rozhodnutí, které bylo naopak zdůvodněno zcela v dostatečném rozsahu a s přihlédnutím ke všem zjištěným skutečnostem dané věci. Soud neshledal rovněž porušení jednotlivých ustanovení právních předpisů vyjmenovaných žalobcem v posledním bodě žaloby, která žalobce nadto nijak blíže nespecifikoval a nesdělil, v čem konkrétně porušení těchto ustanovení spatřuje.
12. Soud dává za pravdu žalobci v tom, že zajištění představuje mimořádné opatření, při němž dochází k zásadnímu omezení osobní svobody jedince. Je proto přípustné toliko při splnění podmínek uvedených v zákoně o pobytu cizinců a návratové směrnici, musí však především vyhovovat i požadavkům definovaným ústavním pořádkem České republiky (čl. 8 Listiny, čl. 5 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv, čl. 9 odst. 1 Mezinárodního paktu o občanských a politických právech).
13. Žalobce byl napadeným rozhodnutím zajištěn podle § 124b odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců, kdy žalovaný poukázal na to, že má žalobce evidovaný aktivní návratový záznam v schengenském informačním systému (SIS), a to ze dne 22. 2. 2024 ze strany ČR, dále k tomu poukázal na rozhodnutí ŘSCP ze dne 17. 5. 2024, č. j. CPR-12612-3/ČJ-2024-930310-V244, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí o povinnosti opustit území dle § 50a odst. 2 písm. c) zákona o pobytu cizinců, které bylo potvrzeno a kterým byla žalobci mj. stanovena lhůta k vycestování v délce 30 dní od právní moci rozhodnutí. Dále žalovaný dodal, že žalobce nevycestoval ve lhůtě výjezdního příkazu, který byl platný do 16. 6. 2024.
14. Námitku, že měl žalovaný uložit žalobci některé ze zvláštních opatření podle § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců, soud neshledal důvodnou.
15. Podle § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců *zvláštním opatřením za účelem vycestování cizince z území nebo z území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace (dále jen „zvláštní opatření za účelem vycestování“) je a) povinnost cizince oznámit policii adresu místa pobytu, zdržovat se tam, každou jeho změnu oznámit následující pracovní den policii a ve stanovené době se na adrese místa pobytu zdržovat za účelem provedení pobytové kontroly, b) složení peněžních prostředků ve volně směnitelné měně ve výši předpokládaných nákladů spojených se správním vyhoštěním (dále jen „finanční záruka“) cizincem, kterému je zvláštní opatření za účelem vycestování uloženo; peněžní prostředky za cizince může složit státní občan České republiky nebo cizinec s povoleným dlouhodobým anebo trvalým pobytem na území (dále jen „složitel“), c) povinnost cizince osobně se hlásit policii v době policií stanovené, nebo d) povinnost cizince zdržovat se v místě určeném policií a ve stanovené době být v tomto místě přítomen za účelem provedení pobytové kontroly.*
16. Uvedená opatření představují alternativní řešení s cílem minimalizace omezování osobní svobody v případě zajištění cizinců (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 12. 2011, č. j. 1 As 132/2011 - 51). Užití těchto mírnějších opatření předpokládá, že cizinec bude se státními orgány spolupracovat při jejich realizaci, a že neexistuje důvodná obava, že

Shodu s prvopisem potvrzuje: Z. F.

se bude vyhýbat případnému výkonu rozhodnutí. Možnost aplikace zvláštního opatření nutně také závisí na důvodu zajištění.

17. K možnosti uložení zvláštního opatření dle § 123b odst. 1 písmenu a) zákona o pobytu cizinců žalovaný uvedl, že žalobce jako adresu svého pobytu uvedl X, kde bydlí v pronajatém bytě, má nájemní smlouvu a je schopen se v místě zdržovat za účelem kontroly. Žalovaný uvedl, že napadené rozhodnutí je prvním úkonem v řízení a nemá možnost žalobcem uváděné skutečnosti ověřovat. Dále poukázal na to, že žalobce v ČR nemá žádný majetek vyjma podílu ve společnosti, kde však fakticky nepracuje a je pouze spoluvlastníkem. K aktuálnímu pobytu žalobce podle žalovaného nic neváže, jeho předešlé jednání nedává záruku pro vycestování.
18. K možnosti dle písm. b) daného ustanovení žalovaný uvedl, že žalobce sdělil, že má k tomuto účelu pouze 5 000 Kč, tedy jeho prostředky na složení záruky nepostačovaly, kdy žalovaný doplnil, že výše záruky se odvíjí od řady skutečností – letenky, náklady na ubytování a stravu žalobce a policistů při eskortě atd., kdy je zjevné, že žalobcovy prostředky nejsou pro takový účel dostačující.
19. Žalovaný vyloučil rovněž možnost uložení některého ze zvláštních opatření dle písm. c) a d) daného ustanovení. Dle žalovaného zde nejsou záruky, že by žalobce vycestoval. Žalobce dle žalovaného nectí právní předpisy a jeho dobrovolné vycestování nelze očekávat.
20. Soud se ztotožňuje s žalovaným, v tom, že strany žalobce zde nejsou dány dostatečné záruky pro uložení zvláštních opatření, neboť je naopak pravděpodobné, že by žalobce tato opatření nedodržel. Soud má shodně s žalovaným za to, že uložení žádného z opatření by nebylo v případě žalobce účelné.
21. Co se týče zvláštního opatření dle písm. a) daného ustanovení, ke kterému žalobce poukázal na nevhodnou argumentaci žalovaného o tom, že si nemůže žalobcem uváděné skutečnosti ověřit, soud uvádí, že v řízení o zajištění je žalovaný značně časově limitován oproti jiným typům řízení, přičemž skutečně nemá možnost ověřovat všechny žalobcem uváděné skutečnosti. Žalobce sice správnímu orgánu při výslechu sdělil adresu svého pobytu, nicméně tato informace byla žalovaným hodnocena v celém kontextu pobytové historie žalobce. Tedy nešlo jen o to, zda žalobcem uváděná adresa představuje skutečnou adresu jeho pobytu, ale především o fakt, zda je žalobce spolehlivě schopen dodržovat příslušné zvláštní opatření, přičemž soud se ztotožňuje s žalovaným v tom, že pobytová historie žalobce takovému závěru nespovídá, neboť žalobce sice zmínil adresu, na které má pobývat již 8 let včetně dalších skutečností nasvědčujících tomu, že by mohla být z jeho strany zvláštní opatření dodržována, nicméně také opakovaně sdělil, že vycestování do vlasti odmítá z důvodu obav z války, kdy zároveň nevycestoval ve lhůtě platnosti výjezdního příkazu, lze tak souhlasit s žalovaným, že žalobce k jeho bydlišti nic neváže a mohl by za účelem vyhýbání se vycestování adresu kdykoli změnit, jelikož zjevně vycestovat nemá v úmyslu.
22. Co se týče zvláštních opatření dle písm. c) a d) daného ustanovení, bylo opět podstatné posouzení toho, zda by žalobce byl schopen některé z těchto opatření dodržovat, což bylo žalovaným vyloučeno. Namítá-li žalobce, že závěr o tom, že by žalobce opatření nedodržel, byl pouze subjektivním přesvědčením žalovaného, pak soud k tomu uvádí, že žalovaný tento názor formuloval s přihlédnutím k pobytové historii žalobce, která byla detailně rozepsána na jiném místě rozhodnutí a je podrobně doložena správním spisem. Žalovaný své závěry opřel o tato zjištění.

Shodu s prvopisem potvrzuje: Z. F.

23. Soud si je vědom toho, že v případě žalobce zde je řada skutečností, které by svědčily ve prospěch možnosti uložení zvláštních opatření, kdy konkrétně se sám dostavil na policii ohledně řešení pobytu, sdělil pobytovou adresu, kde má dlouhodobě pobývat, má sjednáno zdravotní pojištění, sdělil, že v ČR podniká, spolupracoval se správním orgánem apod., nicméně tyto skutečnosti ani v souhrnu nemohou samy o sobě být dostatečnou zárukou pro dodržování zvláštních opatření v situaci, kdy žalobce opakovaně výslovně vyloučil, že by hodlal z ČR vycestovat a především pak skutečně nevycestoval ve lhůtě platnosti výjezdního příkazu, kdy byl zajištěn právě z důvodu, že *uplynula lhůta k dobrovolnému opuštění území*.
24. Jakkoli je tedy pravdou, že na straně žalobce je dáno několik skutečností, které je možné hodnotit tak, že by na jejich základě bylo možné žalobci uložit některé ze zvláštních opatření, nelze tyto skutečnosti vnímat izolovaně od celé situace žalobce, který několikrát v průběhu podání vysvětlení zopakoval, že nechce vycestovat do Ruska z důvodu obav z nasazení do války. Žalobce s žalovaným plně spolupracoval, sdělil mu mj., že v ČR žádal o povolení k trvalému pobytu, uvedl svou pobytovou adresu. Dále sdělil, že má též sjednáno zdravotní pojištění a vlastní podíl ve společnosti zabývající se pronájmy bytů. Z ničeho neplyne, že by tyto skutečnosti neměly být pravdivé. Podstatné však je, že žalobce opakovaně výslovně vyjádřil úmysl nevycestovat, který je pak především zřejmý i z jeho faktického jednání, kdy přesto, že mu byl vystaven výjezdní příkaz s platností do 16. 6. 2024, žalobce v jeho lhůtě nevycestoval a nadále pobýval v ČR. Byť se následující den, tedy 17. 6. 2024, dostavil na Policii ČR, nic to nemění na tom, že nevycestoval, čímž porušil rozhodnutí o povinnosti opustit území, která mu byla pravomocně uložena. Zároveň při podání vysvětlení potvrdil, že si je vědom, že se zde nyní nachází bez oprávnění. Žalobce při podání vysvětlení dále například uvedl, že v ČR nemá žádné rodinné vazby, kdy naopak jeho rodiče žijí v Rusku a mohl by u nich bydlet. Sdělil také, že by i vycestoval, avšak tak neučinil z důvodu zmíněných obav z nasazení do války. Dle soudu tedy nic nenasvědčuje tomu, že by žalobce nebyl důvěryhodnou osobou, pokud jde o informace, které žalovanému poskytl při podání vysvětlení například ohledně jeho bydlení atd., nicméně ani tyto skutečnosti v souhrnu nedávají dostatečnou záruku o tom, že by žalobce bez zajištění vycestoval a respektoval tak uloženou povinnost.
25. K možnosti dle písm. b) daného ustanovení žalobce nenamítl ničeho. Soud k tomu dodává, že žalobce sice sdělil, že na složení finanční záruky nemá prostředky, kdy údajně má mít k dispozici k tomuto účelu pouze 5 000 Kč, nicméně dle soudu toto sdělení neodpovídá tvrzení žalobce o tom, že má dostatečné prostředky na pobyt, jak uvedl na jiném místě protokolu při podání vysvětlení, kdy mj. sdělil, že má peníze na pobyt, ale nikoli na vycestování. Soudu se jeví tato odpověď tak, že mohlo jít i o jisté zkreslení informací ze strany žalobce, neboť nebylo v průběhu rozhovoru nijak upřesněno, jakou částku žalobce potřebuje na pobyt a jakou by potřeboval na vycestování, kdy zároveň ze skutečnosti, že žalobce sdělil, že v ČR podniká a vlastní 1/3 podílu na společnosti lze usuzovat, že jeho finanční prostředky jsou vyšší a mohly by pokrýt i náklady na vycestování.
26. Lze shrnout, že soud neshledal pochybení žalovaného, pokud žalobci neuložil některé ze zvláštních opatření na místo zajištění, neboť nebyly dány dostatečné záruky, že žalobce dodrží uloženou povinnost vycestovat a bude tak respektovat pravomocné rozhodnutí, neboť tak neučinil v době, kdy měl tuto povinnost uloženu a byl mu vydán platný výjezdní příkaz. Dle soudu nebyl důvod očekávat, že pokud žalobce nesplnil stanovenou povinnost

ve lhůtě pro vycestování, měl by ji splnit později během uložených zvláštních opatření. Uložení zvláštních opatření by za takové situace nebylo účelné.

27. K tvrzení žalobce, že žalovaný neprokázal, že by v případě uložení povinnosti v rozhodnutí o správním vyhoštění tuto nerespektoval, soud dodává, že žalobci nebylo uloženo správní vyhoštění, ale povinnost opustit území, byť soud poznamenává, že i žalovaný hovoří o správním vyhoštění, a to ve vyjádření k žalobě, ale i v žádosti o zajištění náležitostí ze dne 26. 6. 2024. O správním vyhoštění pak hovoří rovněž i ŘSCP ve sdělení ze dne 9. 7. 2024. obdobně je vyhoštění zmíněno i v příkazu k propuštění žalobce ze zajištění. Soud proto uvádí, že by očekával ze strany žalovaného i dalších správních orgánů větší argumentační přesnost, neboť by mělo být jednoznačně zřejmé, na podkladě, čeho byl žalobce zajištěn – zda za účelem správního vyhoštění nebo vycestování, nejedná se o totožné pojmy. S žalobcem nelze souhlasit ani v tom, že by důvodem jeho zajištění dle napadeného rozhodnutí byl pouze neoprávněný pobyt, neboť důvodem zajištění byl především fakt, že žalobce nevycestoval v uložené lhůtě, ač mu byl vydán výjezdní příkaz, čehož si byl vědom. Je nicméně pravdou, že fakt, že žalobce z ČR nevycestoval, vedl k jeho neoprávněnému pobytu.
28. K námitce nedostatečného odůvodnění délky zajištění soud uvádí, že ani tuto námitku neshledal důvodnou.
29. V rozsudku č. j. 1 Azs 143/2020-48 ze dne 13. 8. 2020 Nejvyšší správní soud mj. zmínil, jaké požadavky musí být naplněny, aby bylo možné využití zajištění jako prostředku ospravedlnit. Prodloužení zajištění je možné tehdy, jestliže vyhoštění bude alespoň potenciálně možné (srov. usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 23. 11. 2011, č. j. 7 As 79/2010 – 150). K tomu soud poznamenává, že nepochybně tyto závěry platí i pro případ posouzení realizace vycestování, což platí rovněž i ohledně dále uvedených závěrů NSS. Zajištění musí především sledovat vymezený účel. Dále platí, že zajištění nesmí přesáhnout přiměřenou dobu ke sledovanému cíli (rozhodnutí velkého senátu ESLP ze dne 29. 1. 2008 ve věci Saadi proti Velké Británii, stížnost č. 13229/03). Dále Nejvyšší správní soud poukázal na nezbytnost vedení řízení o správním vyhoštění s náležitou pečlivostí. Uvedl konkrétně, že: „Podle Evropského soudu pro lidská práva lze zbavení osobní svobody podle čl. 5 odst. 1 písm. f) Evropské úmluvy o ochraně lidských práv ospravedlnit pouze probíhajícím vyhošťovacím nebo vydávacím řízením. Pokud takové řízení není vedeno s náležitou pečlivostí, zajištění přestává být v souladu s tímto ustanovením. Je tedy nutné posuzovat, zda délka řízení o vyhoštění nebyla nepřiměřeně dlouhá (rozhodnutí velkého senátu Evropského soudu pro lidská práva ze dne 15. 11. 1996 ve věci Chahal proti Spojenému království, stížnost č. 22414/93). Správní orgány jsou povinny při rozhodování o zajištění za účelem správního vyhoštění aktivně a svědomitě postupovat v řízení o správním vyhoštění, aby důvody trvajících zajištění byly ospravedlnitelné. Pokud však tento řádný postup směřující k vyhoštění cizince nepřetrvává po celou dobu zajištění bez rozumného důvodu, zajištění cizince přestává být oprávněné (rozhodnutí ESLP ze dne 11. 10. 2011 ve věci M. a ostatní proti Bulharsku, stížnost č. 41416/08).“
30. Aby bylo možné přistoupit k zajištění za účelem realizace správního vyhoštění, je nezbytné, aby správní řízení o vyhoštění bylo vedeno řádně a aby žalovaný postupoval náležitě svědomitě. Jak rovněž uvedl Nejvyšší správní soud v citovaném rozsudku: „Při přezkumu rozhodnutí o prodloužení doby zajištění ve správním soudnictví jsou soudy povinny k žalobní námitce přezkoumat, zda zajištění cizince je oprávněné a zda policie postupuje v řízení o správním

Shodu s prvopisem potvrzuje: Z. F.

vyhoštění s náležitou pečlivostí, aktivně, svědomitě a bez zbytečných průtahů. Soudní přezkum zákonnosti zajištění zahrnuje rovněž hodnocení, zda zajištění cizince směřuje k jeho primárnímu cíli. Není přípustné, byl-li cizinec jednou zajištěn za účelem správního vyhoštění podle § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, aby mohl správní orgán jeho zajištění libovolně prodlužovat až do maximální délky zajištění uvedené v § 125 zákona pouze s odkazem na to, že trvají obavy, že by mohl mařit účel správního vyhoštění. Bez zkoumání procesní aktivity správního orgánu v řízení o vyhoštění by zásah do osobní svobody cizince zůstal bez ochrany a takto limitovaná soudní ochrana by nemohla vyloučit svévolné postupy správních orgánů. Správní orgán proto musí především zdůvodnit, jaké kroky směřující k vyhoštění dosud učinil a z jakého důvodu nebylo dosud možné vyhoštění realizovat.“

31. Jedním z předpokladů řádného postupu žalovaného je kvalitní a dostačující odůvodnění rozhodnutí o prodloužení zajištění. Dle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 10. 2011, č. j. 1 As 93/2011 – 79: „*Správní orgán musí v odůvodnění vedlejšího ustanovení výroku rozhodnutí o zajištění, jímž se stanoví doba jeho trvání, uvést, jaké všechny úkony bude pravděpodobně nezbytné provést k přípravě realizace správního vyhoštění konkrétní osoby. Dále lze nepochybně požadovat, aby správní orgán kvalifikovaně na základě svých zkušeností upřesnil v odůvodnění rozhodnutí svůj odhad, jak dlouho zabere provedení každého ze specifikovaných úkonů (např. obvyklá doba komunikace se zastupitelským úřadem země původu cizince, doba potřebná pro poskytnutí právní pomoci ze strany země původu). Správní orgán musí posuzovat uvedené otázky přísně individuálně, nikoliv paušálním odhadem. Pouze v případech, kdy jsou shora uvedené úvahy obsaženy ve správním rozhodnutí a dle své povahy mají oporu ve správním spisu, mohou se soudy ve správním soudnictví ujmout své přezkumné činnosti a posoudit, zda správní orgán nepřekročil meze správního uvážení či ho nezneužil (§ 78 odst. 1 in fine s. ř. s.).“*
32. Žalobce byl zajištěn podle § 124b odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců z důvodu, že uplynula lhůta k dobrovolnému opuštění území.
33. K otázce zdůvodnění délky zajištění se žalovaný vyjádřil na straně 6 rozhodnutí. Uvedl, že délku 30 dní zvolil s přihlédnutím k předpokládané složitosti přípravy výkonu návratového rozhodnutí, přihlédl též k době nezbytné pro zabezpečení přepravních dokladů, kdy ŘSCP jako příslušný orgán obstarává letenku nebo vyjednává průvoz cizince přes jiné státy EU, kdy je nutné zajistit policejní eskortu přes dotčený stát, a komunikuje s domovským státem cizince o vzetí cizince zpět. Žalovaný uvedl, že doba zajištění těchto náležitostí se pohybuje kolem 30 kalendářních dnů, proto je přesvědčen že zvolená doba zajištění je přiměřená.
34. Žalovaným bylo dále postupováno tak, že byl žalobce poučen o možnosti dobrovolného návratu, a to ve stejný den jako bylo rozhodnuto o jeho zajištění. Správní spis dále obsahuje žádost ze dne 26. 6. 2024 o zajištění náležitostí k realizaci správního vyhoštění, kde bylo konstatováno, že žalobce je evidován v návratovém systému v SIS. Nebyly zjištěny překážky, které by měly realizaci bránit. Dne 9. 7. 2024 obdržel žalovaný vyjádření od ŘSCP, kde je uvedeno, že dokumenty týkající se realizace správního vyhoštění žaloby byly na ŘSCP doručeny dne 20. 6. 2024. ŘSCP žalovaného informovalo o tom, že žalobci byl opakovaně nabídnut dobrovolný návrat, nicméně tuto možnost odmítl. Dle ŘSCP nelze v současné době realizovat návratové operace agentury Frontex do Ruské federace. Bude tedy nutné realizovat vycestování žalobce formou nuceného návratu s policejní eskortou. Bude potřeba zajistit víza pro policejní eskortu, povolení tranzitu a dále bude třeba opatřit letenky, což je v současné době velmi problematické. Z dosavadní praxe ŘSCP plyne, že

Shodu s prvopisem potvrzuje: Z. F.

ruská strana v rámci readmisního řízení spolupracuje laxně a veškeré úkony se značně protahují. Zajištění náležitostí proto může trvat i několik měsíců. Realizaci správního vyhoštění proto nebude možné provést ve lhůtě zajištění do 16. 7. 2024.

35. Správní spis dále obsahuje příkaz k propuštění žalobce ze zajištění ke dni 11. 7. 2024 z důvodu nemožnosti realizace vyhoštění. Tuto skutečnost sdělil soudu rovněž žalovaný ve svém vyjádření k žalobě.
36. Soud vzhledem k uvedenému konstatuje, že zajištění žalobce podle žalobou napadeného rozhodnutí bylo již ukončeno, jak plyne z výše zmíněného příkazu k propuštění ke dni 11. 7. 2024.
37. Z výše uvedeného popisu postupu žalovaného a ŘSCP nicméně soud nezjistil zásadní nesrovnalosti. Žalovaný postupoval po vydání rozhodnutí adekvátně a ŘSCP jej následně informovalo o tom, jak bylo v případě žalobce dále postupováno, kdy nicméně byl žalovaný informován o tom, že realizace může trvat i několik měsíců z důvodů prodlení, která jsou na straně Ruské federace. K tomu soud uvádí, že žalovaný a ŘSCP jsou ve svých postupech do značné míry závislí na třetích státech, tedy i přesto, že oba správní orgány byly činné adekvátním způsobem, nepodařilo se realizaci vycestování žalobce zajistit z důvodu nedostatečné spolupráce s Ruskou federací, což je nicméně skutečnost, na kterou nemohou mít správní orgány ČR žádný vliv. Soud se proto neztotožňuje s žalobcem, že by žalovaným avizované kroky byly v napadeném rozhodnutí popsány nedostatečně či nepřezkoumatelně, byť jak již uvedl výše, žalovaný i ŘSCP opakovaně chybně zmiňují, že má v případě žalobce jít o realizaci správního vyhoštění, kdy však žalobce byl zajištěn za účelem vycestování, nikoli správního vyhoštění.
38. Návrh na přiznání odkladného účinku soud zamítl, neboť přiznání odkladného účinku žaloby proti zajištění cizince je vyloučeno, jelikož by se nejednalo o prozatímní procesní řešení, ale o řešení konečné, neboť by vedlo k ukončení zajištění žalobce, čímž by byl popřen smysl následného rozhodování ve věci, jestliže žalobce byla zajištěna z důvodu obavy z maření rozhodnutí. Přiznání odkladného účinku by mělo shodné konečné účinky jako vyhovění žalobě. Zajištění žalobce podle napadeného rozhodnutí nadto bylo již ukončeno.
39. Ze shora uvedených důvodů soud žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
40. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s., žalobce ve věci úspěch neměl a žalovanému náklady řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Pokud svým významem kasační stížnost podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost (§ 104a odst. 1 s. ř. s.).

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty

Shodu s prvopisem potvrzuje: Z. F.

na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze dne 18. 7. 2024

Mgr. Kamil Tojner v.r.
soudce

Shodu s prvopisem potvrzuje: Z. F.